

жито отъ чужбина. Той виждалъ ясно, че при война, при блокада, германскиятъ народъ ще бжде подложенъ на изгладняване. Необходимо било да се намѣри растение, което да расте при северния студенъ климатъ — и на сухо, и на влажно, и на слаба почва, — растение, което да зрѣе при условия, при които пшеницата не вирѣе. Фридрихъ Велики оценилъ на време качествата на донесеното отъ Америка растение (картофитъ) и се погрижилъ за неговото разпространение, макаръ че всички учени и вещи люде отъ онова време му противодействували. Брандебургската академия на наукитъ, напр., се произнесла, че ако картофитъ се разпространявъ въ Германия, ще настѣпи гладъ, защото тѣ ще измѣстятъ пшеницата.

Днесъ картофътъ е растението на германската сждба; картофитъ сж народна храна за цѣлия германски народъ, благодарение предвидливостта на единъ великъ монархъ, въпрѣки противодействието на ученитъ и на народа.

Картофитъ, подземнитъ грудки, днесъ сж храна за милиони хора, защото съдържатъ нишесте или скорбѣла около 20%, азотни вещества до 2% и витамини. Количеството на витаминитъ въ картофитъ намалява постепенно съ времето. Старитъ картофи презъ пролѣтта иматъ много по-малко витамини отъ младитъ, наскоро извадени картофи. Но картофитъ не служатъ само на хората за храна. Тамъ, гдето сж евтени, тѣ се използватъ за изхранване и огояване на домашнитъ животни. Отъ нишестето на картофитъ се произвежда спиртъ, който се употребява за медицински цели, за пиене и като гориво. Растението картофъ натрупва резервна храна — нишестето — въ своитъ подземни грудки не за туй, защото тая храна е потрѣбна на хората; природата се е погрижила да набави резервна храна за бждещитъ растения, които се получаватъ чрезъ засѣване на картофени грудки.